

SHARA PRINS

A VÖRÖS SÓLYOM

VÉRES KIRÁLY

A GRANT SZERZŐSÉG ELSŐ RÉSZÉ

Pontosan emlékszem mindenre. Egy hideg napon történt, amikor bevetésen voltam a Tallonok völgyében, Ostrowsban. Minden tökéletesen ment. De a tökéletes szó, nem a legmegfelelőbb. David szerint, még a legprofibbak is hibázhatnak. Velem pont ez történt. Persze én nem voltam profi. Biztosító kötéllel másztam a tetőn, és az a gondolat, hogy megcsúszok, eszembe sem jutott, mert hát itt a kötél, mi baj is lehetne?

Őszintén szólva, már nagyon régóta féltém ettől a gondolatól. S a félelmem aznap testet öltött.

Voltak már húzós pillanataim, de ez most mindennél gázosabb volt. Megcsúsztam. Olyan hirtelen történt. Akkoriban nagyon jók voltak a reflexeim, de hogy akkor miért nem csináltam semmit, az ma is rejtély a számomra.

Szóval leestem. Vagyis csak félig-meddig, mert beleakadtam a kötélbe, ami tartott, de ami még rosszabb volt, hogy mivel a lábamra csavarodott, így nem értem el a kezemmel, hogy visszamásszak, és az sem volt jó ötlet, hogy levágom magam, mert túl messze voltam a földtől. Megszólt a behatolót jelző riadó. Bassza meg!

Oh, a végzet hangja. Az első gondolatom az volt, hogy végem van, na meg milyen ciki, hogy a hosszúnak tűnő 4 éves „pályafutásom” így ér véget. Mindig is sokat járt a fejemben az a levél, amit majd a szüleim kapnak. Már ha megkapják. „Abraham J. Grant, 20 évesen dicső halált halt a hazájáért” De hogy majd azt kell olvasniuk, hogy egy tetőcserép végzett velem, na, az kínos lesz. Vagy nem is kapnak levelet és eltussolják az egészet, mint valami „véletlen” munkahelyi baleset.

És amint ezeken gondolkoztam, rádöbbsentem, hogy még mindig élek. De megláttam egy mesterlövészt a tetőn, arra gondoltam: Már nem sokáig.

Nem volt mit tennem. Az egyetlen esélyem a mesterlövészszel szemben az volt, ha elvágom a kötelet. Kikaptam a késem az oldalszebből és egy határozott mozdulattal elvágtam. Estem öt métert a két centis hóval fedett betonra és amint leérkeztem moccanni sem tudtam. A bal kezem nem mozdult és pokolian fáj. Eltört és a nyomkövetőnek is gondolom annyi. Meg akartam fordulni, de nem volt rá erőm. Később sikerült, a hátamra fordultam és nyitott szájjal levegőért kapkodtam. Minden homályos volt, ezért inkább pihentettem a szemem. Csukva tartottam, nem mertem kinyitni, azt hittem máshol fogok ébredni. Alig kaptam levegőt, úgy gondoltam, hogy ott helyben megfuladok. Oldalra fordultam és a fülesemhez nyúltam.

– David... – mondtam akadozó hangon köhögve – David ott vagy?

– *Abraham ho...*

Egy tompa fájdalom után, minden elsötétült.

Arra ébredtem, hogy leöntenek jéghideg vízzel, és amint ketőtől ráztam a fejemen már kérdezgettek is: Mi a nevem? Ki küldött? És az ehhez hasonló sablonos kérdéseket. Egyre sem válaszoltam. Ekkor a főnökük, aki egy elég komor tekintetű ember volt, azt mondta, hogy ha nem itt, akkor majd a Kamrában beszélni fogok. Leütöttek megint.

Sötét volt és arra keltem fel, hogy a kocsi zötyög a kátyús úton és annyira hányingerem volt, hogy azt hittem odahányok valamelyik katonára. Hála Istennek, az autó tíz percen belül megállt. Kivonszoltak belőle és az első, amiket hallottam, férfi üvöltések voltak. Kicsit megborzongtam, mert tudtam: Hamarosan csatlakozni fogok hozzájuk. Hátráltam, ellenkeztem, de csak húztak maguk után be a folyosóra.

Bevezettek egy sötét szobába, ahol a fényt, a székre világító lámpa és egy kis ablak adta. Még mindig hányingerem volt, de a terem láttán elmúlt és visszanyeltem. A hátsó sarokban egy zárt kályha volt, a szemközti falon meg bilincsek. Nyeltem egy nagyot megint. Nem ültettek le, hanem egy nagyon kopott régi asztal elé állítottak, ami előtt egy vödör volt. Megint feltették a sablonos kérdéseket, majd a némaságomnak köszönhetően gyomron ütöttek. Akkor megértettem, hogy minek van az a vödör ott, mert amikor már több ütés után vért kezdtem köhögni, fölé tartották fejem, nehogy összevérezzem a padlót.

Ám nem csak vér jött ki. A hányingerem újra visszatért, de ezúttal nem tudtam visszatartani. És amint kijött belőlem minden, amit aznap ettem, láttam az elégedett mosolyukat. Megkérdezték még egyszer. Nem válaszoltam, mire, egy bokszeres kéz találta el a gyomrom. Letérdeltem, de amint földet értem már fel is rángattak. És ezt még órákig játszották. Nem voltak elégedettek a nagylelkű válaszaimmel, ami egyenlő volt a semmivel, így leültettek. Megkötözték hátul a kezemet egy belül recés bilincsel, csakhogy ne kezdjem el forgatni. Fél óráig néma csend volt, csak a saját levegővételemet hallottam, ami gyors volt és zavaros.

Jött a játék folytatása: Megint megkérdezték és én megint nem válaszoltam. De mikor már ütött volna egy nagy öklű, komor fickó, a főnöke megállította mondván: Kaptam ma már eleget. A komor fickó bosszúsan nézett rám, majd a többi

emberrel együtt elhagyta a szobát. Éreztem, hogy a halálomat akarja.

Másnap, szintén jéghideg vízzel ébresztettek. Két férfi jött be, de a főnök nem volt köztük. Megkérdezték, hogy aludtam, majd, egy kisebb és vékonyabb férfi mögém lépett, belemarkolt a hajamba – ami megjegyezném fájt –, és egy tompa kést nyomott a torkomnak. Láttam, hogy a szemem se rebbent.

Váratlanul a főnök nyitott be és amint meglátta, mit művelnek velem, ráfőrdött a kis férfira, hogy inkább hozzon egy vödöröt a kezem mögé. Amikor megmozdítottam, éles fájdalom nyilallt a csuklómba, és úgy éreztem, mintha elvágtam volna tegnap. Kiderült azért kell a vödör, mert annyira vérzett, hogy egy kisebb tócsa maradt ott utána. Gyengébbnek is éreztem magam a szokottnál. Jött megint, az idegesítő kérdez-felelek játék. És mikor már végképp nem tudott semmit, amivel szóra bírjon, az egyik emberének intett aki, egy láthatóan nehéz és négyzetesre összehajtott rongyot hozott be.

Kicsavarta, és ott voltak a kínzóeszközök.

1. FEJEZET A KEZDETEK

„16 éves voltam, és csak arra vágytam, hogy izgalmasabb
életem legyen”

Abraham J. Grant